

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1937

GOD. XXII. BROJ 8

G-7.

»GOSPINA KRUNICA“, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakog mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15.—, dobrovoljna Din 20.—, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — Izdavač: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

KOLOVOZ 1937 AUGUST

Opći kalendar			Dominikansko-kruničarski kalendar	
N	1	**11. po Duh,** Petar u okov.	1	**I. Nedjelja mjeseca.[1])**
P	2	Porciunkula	2	
U	3	Augustin Kažotić bisk.	3	Bl. Augustin Kažotić biskup. Isp. (1323.).
S	4	Dominik pr.	4	**Sv. Dominik. Isp. (1221.).[2])**
Č	5	Snježna Gospa	5	
P	6	Preobraž. Krist.	6	
S	7	Kajetan prizn., Donat	7	
N	8	**12. po Duh.** Cirijak	8	**II. Nedj. mj.[3])** Bl. Iv. de Aza. Ud. (1205.).
P	9	Ivan Vianey	9	Bl. Ivan iz Salerna. Isp. (1225.).
U	10	Lovro mučenik	10	
S	11	Suzana djev.	11	
Č	12	Klara dj., Hilarija	12	
P	13	Svatopl., Smrt B. Dj. M.	13	
S	14	Eusebije pr., Anast.	14	
N	15	**13. po Duh. Vel. Gospa**	15	**III. Nedj. mj. Uznesenje bl. Dj. Marije.[4])**
P	16	Rok, Joakim	16	
U	17	Hijacint, Julijana	17	**Sv. Hijacint. Isp. (1257.).[5])**
S	18	Jelena Križarica	18	Bl. Ajmon. Isp. (1495.).
Ć	19	Ljudevit biskup	19	Bl. Emilija Bikijeri. Dj. (1314.).
P	20	Stjepan kr., Bernard	20	
S	21	Ivana Franciska ud.	21	
N	22	**14. po Duh.** Timotej	22	**IV. Nedjelja mjeseca.**
P	23	Filip Benicij	23	Bl. Jakov iz Mevanije. Isp. (1301.).
U	24	Bartolomej apostol	24	
S	25	Ljudevit kralj	25	
Č	26	Zefirin, Pelagija	26	
P	27	Josip Kalasancije	27	
S	23	Augustin biskup	28	
N	29	**15. po Duh.** Glav. I. K.	29	**Zadnja nedjelja mjeseva.[6])**
P	30	Ruža Limska	30	**Bl. Ruža iz Lime. Dj. (1617.).[5])**
U	31	Rajmund (Rajko)	31	

1) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice; a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštie.

2) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda, Bratovštine presv. Krunice te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

3) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

4) Potpuni oprost za članove Žive Krunice, Trećeg Reda, Bratovštine presv. Krunice te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

5) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

6) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

NEDOSTAJU STRANICE 229-232

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXII. ZAGREB, KOLOVOZ 1937. BROJ 8

VELIKA GOSPA

U ciklusu ljetnih crkvenih blagdana na zenitu i hronologijskom i liturgijskom stoji blagdan Marijina Uznesenja na nebo. Naš je narod veličanstvenost toga blagdana najbolje označio, kad mu je dao naziv Velika Gospa.

SLAVA MARIJINA
(Naslikao Giulio Romano)

Marija nam se dakako ukazuje velika u svim fazama, zgodama i značajkama svoga života. Velika u svom začeću, rođenju, djetinjstvu, djevojaštvu, materinstvu; velika pri anđelovu navještenju, velika pri porodu svog Sina, velika u njegovu životu, muci, smrti i slavi; velika u poniznosti, u poslušnosti, u čistoći, u ljubavi. Ali u ovaj dan sve se je to ukazalo u jednom novom vidu, sve je to sjevnulo u jednom novom sjaju. U sjaju pobjede, slave i nagrade ...

Iza uzašašća svoga Sina na nebo, Marija je neprestano željela, da se opet s njime sastane. Dani su joj prolazili dugi kao godine, a godine kao stoljeća ... Međutim onaj, koji je bio »utjeha njenog života, svijetlo njenih očiju« nije dolazio ... Tek onda, kad su se ispunili dani i godine od Providnosti određeni, i kad je nju čežnja za božanskim Sinom do kraja istrošila, tek tada je sretna Majka čula slatki poziv svoga Ljubljenoga: »Ustani, žuri se, prijateljice moja, golubice moja, krasna moja; dođi sa Siona, dođi bit ćeš okrunjena.« (Pj. n. pj.)

A kao što je u životu Marija bila tako slična Isusu, on je htio da to ona bude i u smrti.

Crkvena nam predaja govori, da su se apostoli osim Tome, čudom sakupili iz svih strana svijeta, da budu pri smrti Majke svog Učitelja. I tek treći dan, kad su je već svečano bili pokopali, došao je i Toma. Zaželio je i on da vidi bar mrtvo tijelo bl. Djevice. Želji mu udovoljiše. Otvoriše naime grob, ali grob nađoše prazan ... A mjesto tijela Djevičina raskošno i mirisno cvijeće, sve jedno ljepše od drugoga. Odmah shvatiše da je na taj način božanski Sin htio proslaviti svoju Majku, te u oduševljenju zapjevaše pjesmu zahvalnosti i ljubavi ...

Međutim dok se je to na zemlji zbivalo, na nebu je bilo slavlje mnogo veće, iznad svakog poimanja i opisivanja ljudskog ...

Ususret joj je izišao Božji i njezin Sin sa beskrajnim četama nebeskih duhova. Veselili su se ti sretni duhovi, što u svom krugu imaju svoju Kraljicu, kojoj će kao takovoj klicati i slaviti je kroz svu vječnost. A kakvo je tek veselje bilo njenog Sina, koji je eto sada skupa s Ocem i Duhom Svetim imao da nagradi i proslavi Mariju kako još nitko nije bio nagrađen ni proslavljen! ...

Marija je poklekla ,da se pokloni presv. Trojstvu ... Poklekla je u poniznosti i zahvalnosti. Ali sad je ujedno do vrhunca došlo ono, za što se je ona zahvaljivala Bogu u svome »Veliča«, kad je klicala: »Pogledao je na poniznost sluškinje svoje ... Učinio je meni velike stvari onaj, koji je moguć«. (Luk. 1.)

Postavljena je naime na sjajno prijestolje odmah uz svoga Sina i okrunjena krunom kao kraljica neba i zemlje, anđela i ljudi ... Njezina ljepota bljeska od sjajnosti, njezina je slava na vrhuncu ...

S pravom dakle Mariju danas nazivljemo Velikom. Velika je s trostrukog gledišta: smrti, uznesenja, krunjenja.

Molimo je danas nadasve, da naša smrt bude što sličnija njenoj, pak će onda i naša slava i naša kruna biti bar donekle kao njezina.

L.

ON JE KATOLIK!

Francuski je grad Marselj poznat kao jedan od najvećih i najvažnijih lučkih gradova svijeta. Teretni i najluksuzniji parobrodi svíju zemalja i zastava, te ljudi svih kontinenata i boja skupljaju se u toj luci, koja po prometu naliči drugom Babilonu.

Svake godine jedamput-dvaput doplovi u taj Marselj neki crni parobrod, nazvan »parobrod užasa«, no on nikad ne pristaje uz samu obalu, već se mora usidriti daleko od nje.

Taj parobrod skuplja gubavce čitave Europe i te bijednike vozi na neka samotna ostrva, gdje osim tih gubavaca, nekoliko liječnika i katoličkih sestara ne boravi nitko drugi. Tu se liječi ta bolest.

*

Prošle je godine pristao taj »parobrod užasa« opet pred Marseljom. Bio je to znak ,da će narednih dana opet stizavati gubavci. Na kolodvoru Marselja bilo je jednog jutra po običaju veoma živahnu i bučno. Mnogobrojni su putnici dolazili i odlazili, te se nadvikivali sa službenim osobama i zidnim megafonima. Oko 9 sati uleti u stanicu vlak iz provincije. Putnici iskoče i pođu svojim putem. Vlaku je bio prikopčan jedan neobični vagon — vagon gubavaca.

Na vratima tog vagona pokaže se nakon par časaka jedan gubavi nesretnik. Djelovanje užasne bolesti, koja mu je gnjilila i rastvarala tijelo, opažalo se je i previše jako na rukama, nosu, ušima ... Nesretnik je htio sići, ali nikako nije mogao stupiti s visoke stepenice na tlo. Pogleda samilosno po stanici ,ali ne nađe smilovanja. Ta tko bi se usudio prići tom čovjeku? Najednom potrči jedan snažan mladić prema njemu i skine ga na zemlju. Za čas stigoše i sanitetska kola i odvezoše nesretnika u luku ,da ga onda sanitetskim čamcem prevezu na »parobrod užasa«. Mladić, koji mu je pomogao sići, pođe odmah dalje, kao da se nije ništa dogodilo. U hodu ga zaustave gledaoci i jedan ga pospodin debela trbuha, i kukasta nosa zapita: — Mladiću, jeste li vi liječnik?

— Ne, nisam, gospodine!

— Pa kako ste se onda usudili prići tom gubavcu?

— Prisilila me ljubav prema bližnjemu, dragi gospodine. Ja sam katolik!

I taj junački mladić nastavi svoj put, a onaj je gospodin još dugo gledao za njim razmišljavajući, kako je to moguće, da i danas ima takovih ljudi na svijetu. To mu je teško išlo u glavu ...

Zabilježio **E. J.**

MAJKA DOBROG SAVJETA

Ti ljubiš, dijete, nedužnost plavih ljubica,
Ali znaj, da one živu u kupinama
Između drača.
Zato budi miran, jer trnjem bola ovijena
I tvoja nevinost postat će jača.

Ti ljubiš, dijete, zvončiće nježnih hijacinta,
Ali znaj, da oni šire valove mirisa,
A ne zvuka,
Zato budi miran, jer mnogi će čuti Kristo zov
Radi mirisa tvojih muka.

Ti ljubiš, dijete, plamen crvenih tulipana,
Ali znaj da se vatra brzo troši
Ko i to cvijeće.
Zato budi miran, ako brzo izgoriš,
Jer to je početak tvoje vječne sreće.

FRA RAJMUND KUPAREO O. P.

DESET KRVAVIH PROGONSTVA

VIII PROGONSTVO

Iza okrutnog Septimija Severa vladalo je nekoliko careva. I progoni jenjaše. Izuzev pod Maksiminom. Ali on se ne broji među krvave općenite progonitelje, jer je progonio većinom samo svećenike i biskupe. Među ostalima pogine i papa sv. Poncian. Poganski ga pisci nazivaju kiklom i svim pogrdnim imenima. Kad je otputovao iz Rima senat je molio nebesa nek ovaj strašni tiranin ne ugleda glavni grad. Pribijao na križ, ušivao u životinjske kože, bacao lavovima, šibao do krvi. Načelo mu je bilo: Prijestolje treba utemeljiti na krvi — Sam je to izrekao. »Nikada zemlja nije bila gažena od okrutnije zvijeri.« (Jul. Capitol. — Herodiam., lib VII et VIII).

Užasna smrt. Kakak život, takva smrt. Čuvši da je senat izabrao 22 lica da upravljaju carstvom, zavijaše kao hijena. Udari glavom o zid. Poslije se smiri vinom. Vrati se u Rim da se osveti. Ali bi ubijen na ulici od vlastitih vojnika godine 238.

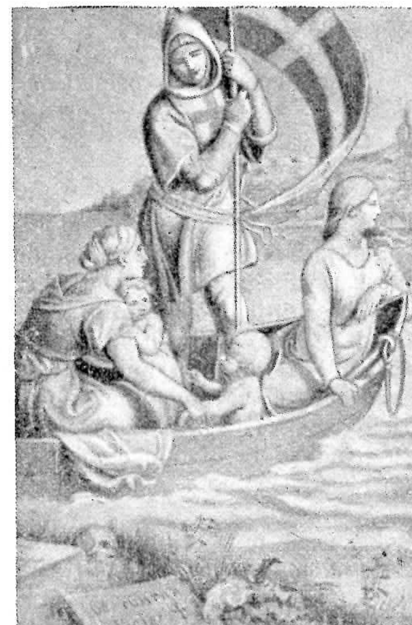
Ovu »okrutnu zvijer« naslijedi »prokleta životinja«, koja je nadošla pod imenom

DECIJE

da pohara crkvu Božju. Novi Neron, poslije nego je okrvavio ruke ubojstvom vlastitog dobročinitelja, uzađe na prijestolje i iskali svu svoju mržnju na kršćanima«. (Lact. De mort. pers.). Izdao nove edikte. Nema mjesta gdje ne ginuše mučenici. U Rimu gine sv. Fabijan, u Palestini sv.

Aleksandar Jeruzolimski. Među ostalima spominje se osobito sveti svećenik Pionije iz Smirne. Pun duha sv. Polikarpa (VI progonstvo). I baš na dan mučeništva sv. Polikarpa bi uhvaćen Pionije sa Asklepiadom i Sabinom. Ispitivaše ga zapovjednik:

Polemon: Ne znate li za naredbu carevu, da svi moraju žrtvovati bogovima carstva?

VJERA, UFANJE, LJUBAV (Naslikao J. v. Fürich)

Pionije: Mi znamo za naredbu da se treba klanjati jednome Bogu.
Polemon: Uđi u hram.
Pionije: Gore za idole ako uđem.
Polemon: Dakle je nemoguće da te nagovorim.
Pionije: Bit će Bogu milo ako nagovorim tebe da budeš kršćanin.
Polemon: Zato zar da me živa izgore.
Pionije: Gore je ipak goriti mrtav, ali vječno.

U međuvremenu se nasmije Sabina čuvši ovaj razgovor. Neki iz okolice na nju zaviče: Zašto se smiješ?

Sabina: Jer sam kršćanka.
— Mi običavamo kazniti trvdokorne.
Sabina: Bog će se pobrinuti.
Polemon: (Pioniju): Pokori se.
Pionije: Imaš naredbu da kazniš ili nagovoriš. Kazni, jer me nećeš nagovoriti.
Polemon: Žrtvuj.
Pionije: Ne.

Polemon: Zašto?
Pionije: Jer sam kršćanin.
Pelemon: Tko je tvoj Bog?
Pionije: Svemogući Stvoritelj svijeta, koji se objavio ljudima po svojem Sinu.
Polemon: Žrtvuj barem caru.
Pionije: Stvorenju ne žrtvujem.
Polemon: Kako se zoveš?
Pionije: Kršćanin.
Polemon: Kojoj zajednici (Crkvi) pripadaš?
Pionije: Katoličkoj.
Zatim se obrati Sabini: Kako se zoveš?
Sabina: Zovem se Teodota kršćanka.
Polemon: Kojoj zajednici pripadaš?
Sabina: Katoličkoj.

Isto odgovori i Asklepijad. Kasnije pretrpiše mnogo u mračnim tamnicama. Pionije je imao za svakoga lijepu i slatku riječ. Zalutale vraćao na put, pogane obraćao. Na zadnjem saslušanju pred prokonzulom Kvintilianom nanovo ispovjedi Krista. Kvintilijan proglasi osudu: »Naređujemo da Pionije svetogrdnik i kršćanin bude živ spaljen, eda njegova smrt bude opomena ostalima i žrtva bogovima«.

Uzađe mirno na lomaču. S riječima »Gospode, primi u ruke svoje duh moj« ispusti dušu. Kad se je utrnuo oganj tijelo je bilo cijelo, a duša u nebu. Isto pretrpiše i Sabina i Asklepijad. U Smirni 5. ožujka 250. godine.

Divan se je Bog pokazao na mučeniku sv. Ćirilu. Bio je dječak. Otac ga istjera iz kuće. On se radovao, jer je bio uvjeren da se Bog brine za njega. Dočuje to i sudac grada Cezareje.

Sudac: Oprostit ću ti, dječače, a i tvoj otac će te primiti u kuću, ako žrtvuješ.

Ćiril: Veselim se kad me progonite i zlostavljate, jer tada imam pravo na veće nagrade od Boga. Veselim se da sam beskućnik; Bog mi pripravlja bolji stan. Svojevoljno sam siromašan. Ne bojim se smrti.

Sve je bilo uzalud. Dječak osta nepokolebiv i vjeran Kristu.

Napokon ga sudac osudi da bude živ spaljen. Okolni su plakali. On im dovikne: »Bijednici, ne poznate moju vjeru i obećane nagrade«. Uzađe veseo na lomaču, a okolnima, pun svetog veselja, dovikne: »Dođite, pjevajte oko moje lomače. Oh, da biste znali, koja me slava čeka«. I duša anđeoska poleti u krilo Kristovo.

Divna je i djevica Agata. Djevica ostade i u strašnoj kušnji. Umre u tamnici radi zadobivenih rana.

Tko istinu progoni, nego onaj koji je zao? (Lakt.) Ali zloća mora se kazniti. I Bog ju je kaznio. Decije navijesti rat Gotima. Vojska do nogu potučena. Decije pade s konja i upade u baru. Tijelo mu ne nađoše. Uzalud ga tražjahu. I tako bi »pokopan« bez svečanosti. Ostavljen od svih. Tako se je i pristojalo neprijatelju imena Gospodnjeg. Bilo je to u listopadu godine 254. (Lact. c. IV).

Kršćanin mi je ime! Evo nam divne pouke iz ovog krvavog progonstva. Krasan učinak milosti Božji, nenadmašiv plod muke Kristove. Sve suditi prema riječi »kršćanin«. O, kako je bio mahnit onaj naš pjesnik, kad je rekao: »A od te (Kristove) davne žrtve još ploda ne imade«. Nije znao što govori — ili bolje nije poznavao plodove žrtve Kristove. Kristovo kraljevstvo je u preziru, nevoljama, siromaštvu, zapuštenosti. Ono nije u triumfima. Ono samo triumfira. Kristovo bojište je unutarnjost srca. A unutarnjost razumije onaj, koji živi unutarnjim životom milosti. Da shvatimo nebo treba živjeti u predvorju raja. **O. B. P.**

PRAŠTAJ UVREDU!

Toma Kempenac ostavio nam je zabilježenu jednu zgodu, koju je pripovijedio neki svjetovnjak nekom dobrom svećeniku. Taj je naime svjetovnjak pripovjedio tomu svećeniku da, kad je slušao Misu, nije vidio u rukama svećenika sv. Hostiju. Držeći, da je to stoga, što je daleko od oltara, približi se, ali sa svim tim nije vidio. Budući mu je to bilo veoma teško, pripovijedi stvar svećeniku na ispovijedi. Taj poslije nego je razborito stvar ispitao, dozna da je on u srcu gojio neku odvratnost prema jednoj osobi, koja ga je bila uvrijedila. Ispovjednik ga bratski ali odlučno opomenu, rekavši mu da je to uzrok radi kojega nije mogao da vidi presv. Sakramenat, i da ga Bog ne će nigda pripustiti svome savršenom prijateljstvu, ako ga ne vidi sprijateljena sa svojim bližnjim. Potresen on tim riječima i pokajan za svoje krivice, primi odrješenje, iza kojega otide da sluša sv. Misu, i tada na svoju veliku utjehu ugleda u rukama svećenikovim sv. Hostiju.

RECI MI, ISUSE!

Reci mi, Isuse, kuda je svršio onaj dječak
što je sjedio zguren u jednom kutu
držeći u ruci dvije kite ljubica
i nudeći ih ljudima na putu?

Da li još nosi ono poderano odijelo
i je li još uvijek onako blijed i gladan,
ima li sada cipele i kapu
ili i danas izgleda onako jadan?

Ah, Isuse, reci mi jer me sumnja muči
da je, prozebao, umro od vrućice i gladi
ili da je zašao stramputicom kojom
i da ga sada biju još veći jadi.

JERKO SKRAČIĆ.

ČOVJEK I BOŽJI POSTUPAK S NJIME

Svi mi vjerujemo u Božje milosrđe i priznajemo da bismo bili davno već uništeni i dušom i tijelom kad Božje milosrđe i njegova strpljivost s nama ne bi bile jače od naših grijeha i nezahvalnosti. Svijet svojim grijesima, a napose psovkom, kojom kao da izravno juriša na Božju strpljivost, zaslužio je davno da ga pripusti njegovoj sudbini! Međutim Bog tako ne radi. On redovno i poslije ponovljenih naših padanja čeka da se popravimo i da uvidimo svoj zao postupak.

Sv. Vinko Fererski često je znao zgodnim prilikama i poredbama da zorno osvijetli odnošaj čovjeka prema Bogu. Tako je jednom u jednoj svojoj pripovijedi zgodnom pričom prikazao naše neshvaćanje i našu nezahvalnost prema Božjoj strpljivosti i prema mogućnosti koju nam daje da se opametimo i obratimo.

Bio je — kaže sv. Vinko Fererski — neki kralj, koji je bio bacio u tamnicu dva svoja dužnika, koji su mu dugovali velike svote novaca. Kako je vidio da su u nemogućnosti da mu vrate, jer nijesu ništa posjedovali, baci snažno na svakoga od njih po jednu kesu novaca, tako da je obojicu to zaboljelo. Jedan, ljut radi udarca, provali u nestrpljivost i ne obazirući se pri tome na kesu s novcem. Međutim drugi, ne brinući se toliko za zadanu bol, spozna odmah ljubav koja mu se je time činila, te uzevši kesu, srdačno se zahvali kralju i tim novcem podmiri svoj dug.

Slično se događa i nama — nastavlja svetac. Svi mi imamo velikih dugovanja Bogu, i radi tolikih dobročinstava od njega primljenih, i radi tolikih grijeha protiv njega počinjenih, a za koje mu mi po sebi ne možemo zadovoliti. Zato on iz samilosti prema nama šalje nam zlato strpljivosti u kesi nevolja i križeva. Tko primi nevolju sa strpljivošću, taj s tim dragocjenim zlatom zadovoljava svojim dugovima prema Bogu, i s time ujedno raste u milosti Božjoj. Tko pak protivno radi taj samo umnaža svoje dugove i Bogu je sve manje mio.

PRETPLATNICI, ŠALJITE PRETPLATU!

GLAS S ONOGA SVIJETA

(Nastavak)

3. Kobni dan.

Zima bijaše prošla. Toplim dahom strujio je južnjak kroz planine. Kroz klance i doline padajući žuborila je voda; na stablu i grmu bijahu nabrekli pupoljci i odbacili zimsko ruho. Budući nije slikar više mogao izdržati u tijesnom samostanu te pođe opet za koji dan u planinu. Ali je već sutradan sjedio pred stalkom. Bilo je tomu uzroka.

U punini osjećaja svoje snage gledao je on odozgor dolje na ubave doline i ugodno je udisao miomiris cvijeća, što ga je svježi vjetrić gore donašao. Tada najednom mu prošapne tajanstveni glas: To je tvoje zadnje proljeće! On je to znao, ipak ga je ta misao duboko potresla. Na usnama starca, koji na razcvjetalo proljeće gleda, može doista titrati žalosni smiješak, kad pomisli na smrt, jer nijedna pobuna duše ne smeta njegovom miru. Ali mlad čovjek, kojemu život toliko još toga obećaje, ne priklanja se tako lako pod Memento mori. Sve se u njemu uzbunilo proti sudbini, koja je nad njim lebdjela i on je skoro zaviknuo od užasa i divljeg prkosa. Možda bijaše san ipak samo opsjena njegove mašte. Odkada je boravio u samostanu nije više misao na smrt smetala njegovom noćnom počinku, samo grobovi redovnika sjećahu ga kojiput zlokobnog sna. A on se osjećao tako zdrav, tako pun snage i volje za rad! Zašto bi morao već umrijeti? Zar ne bi mogao kroz dugi život zadovoljiti krivicu prošlosti i još mnogo dobra učiniti? Ali uto stajaše opet najednom prijateljev grobni križ pred njegovom dušom i on čitaše dan svoje smrti i zgrozi se. Ne, to ne bijaše varka, jedna viša ruka pokazala mu je natpis, milosrdna dobrota ga je dovela u samostan i dala mu još vremena, da zamijeni široki put grijeha sa uskim putem, koji vodi do brda blaženstva.

U ozbiljnom razpoloženju spusti se u dolinu, a milosrdne žene osmog stajališta, koje su morale čuti strašnu riječ Spasitelja o naplati, sjetile su ga da tiho u srcu moli: Gospodine, zahvaljujem Ti, što si me očuvao od dana očajanja, koji bi i meni istisnuo onaj krik: Vi bregovi, padnite na mene i pokrite me, brežuljci!

Prema svršetku ljeta slikar bude iznenađen jednim neočekivanim posjetom. Onaj prijatelj iz Rima, koji je jedini znao za uzrok njegovog bijega, pokuca u Waldsteinu, i bi uveden u njegovu radionicu. Kad se vrata naglo otvoriše, ustade i skoro da mu je kist iz ruke ispao.

»Ti, Arnfelde?«

»Da, evo me tijelom i dušom!« poviče jaki i miloglasni glas. »Tako je dakle s bjeguncem?«

On pruži ruku prijatelju i prigne se nad sliku.

»Hm, hm, ti si zaista na najboljem putu, da postaneš svetac!«

»Od toga sam nažalost još veoma daleko.«

»Naravno da još ne vidim svetačku aureolu oko tvoje glave.« On se nasmiješi i trgne.

»Čovječe, kako se samo možeš tako zakopati, ti, koji si život tako svježe shvaćao i znao uživati! Jesi li nas i sve naše vesele dane mogao tako lako zaboraviti.«

»To ne Pavle. Sjećanje je dapače dosta moju molitvu smetalo i u meni podiglo oluju, koju sam teško mogao pridušiti«.

»Nikakvo čudo, kad se je proživjelo tako veselih večeri i tajnih noći! Crna Julija tuguje za tobom i postati će naborana baba u svojoj ljubavnoj tuzi. Marijeta mi se bolje sviđa. Ona je bacala otrov i žuč, kad je čula, da si otputovao.«

»Neka bijesni! No dođi, ti ćeš biti gladan i žedan, a gostoljubivost je ovdje prva zapovijed.«

»Ta redovnici su od davnine poznati kao prijatelji dobre kapljice.«

»Kapljicu ti ne će obećati, ali se nadam, da ćeš biti zadovoljan.«

Nakon što je Arnfeld u blagovaonici nešto založio reče:

»Hajdemo se prošetati po brdu, ja ne mogu izdržati u tim pljesnivim zidinama.«

Putem zapita Born: »Što te je dovelo u naša brda?«

»Ja sam na putu za München«, odgovori Arnfeld, »i mislio sam, da bi te možda mogao osloboditi iz pandža ovih redovnika i sobom povesti.«

»Mene ne drži ovdje nitko do moje volje.«

»Dakle si ti još uvijek pod dojmom tvog ludog sna?«

»Da.«

»Ti misliš, da ćeš umrijeti 14. rujna?«

»Da.«

»Nevjerojatno! Čovječe, kako se pustaš svladati od jedne fiksne ideje? Upravo ti?«

»To bijaše opomena odozgor.«

»To je utvaranje.«

Arnfeld se ražesti.

»Utvaranja su često postala kobna za osjetljive ljude, i survala su ih u njihovu propast.«

»Zar si mene poznavao kao osjetljiva čovjeka?«

»S tim mi je nerazumljivija tvoja skrovitost! Ti si tako zdrav i jak, da te takova skoro do sada nisam vidio, pak zar hoćeš apsolutno iza nekoliko dana umrijeti? To je smiješno! Na svrhu ćeš se ti još, da ispuniš tvoj ludi san, objesiti na 15. rujna.«

»Zar nema u čovječjem životu nejasnijih stvari? Ne susrećemo li svagdje tajne? Što mi za stalno znamo?«

»Dosta, da nam sablasti ne zavrte glavu. Ja fućkam na sve što nije istinitost. Svijet je jedna mašina, sve u njemu ide po nepromljenljivom zakonu. Čovjek se samo mora snaći u toj koloteèini. Za mene nema tajna.«

»Niti na smrti? Zar se nisu ljudi svih vremena nadali još drugom životu iza ovoga života? Tako visoko razvijeni kulturni narodi kao Grci i Rimljani, koji nisu prezirali ovaj svijet, također su vjerovali u onaj svijet.«

»To bijahu takovi, kojima se je ovdje tako dopalo, da bi ga bili rado tamo nastavili.«

»Što zar nisu oni postavili nikakvog suca, nikakve kazne za bezbožnike?«

»Ah te basne o Hadu, Tantalu, o Sifisu i Cerberu!«

»I ako su u našim očima basne, kako su mogle nastati nego iz duboke slutnje čovječje duše i osjećaja njihove neumrlosti?«

»Za mene je čitav život samo vječna promjena tvari. Pokoljenja prolaze, pokoljenja nastaju. Tako se događa sa svime: biljkom, životinjom i čovjekom. I mnogi će biti sretan, da će se riješiti svog prokletog bića.«

»Ako čovjeka više nema, onda je on prema životinji na nižem stepenu i treba ga žaliti, jer je on svjestan samog sebe i svoga svršetka; upoznaje sreću ili nesreću, često dapače i predviđa, a ne može je otkloniti. Vjerom u višu moć, koja njegovim životom upravlja, u nepodmitljivu pravednost, koja na ovom svijetu naplaćuje, može on također svoju nevolju da ponese i da pouzdano ide u susret smrti.«

»Uviđam. Ti si već tako okužen od kapucina i njihove slijepe vjere, da se s tobom ne može uopće pravdati. Ako ti dakle kaniš 15. rujna da umreš, tada mi pošalji neku vijest s onoga svijeta, u koji tako čvrsto vjeruješ!«

»Ne rugaj se! Ja sam si svijestan, da se nemam zašto kajati. Vraćaš li se u Italiju?«

»Za deset do četrnaest dana. Nemaš li isporučiti koji pozdrav, koju utješnu riječ očajnoj Marijeti?«

»Samo da ću 15. rujna umrijeti.«

»Ti si lud. Ja ću 16. upraviti brzojav na samostan i pitati za tvoje zdravlje.«

Prijatelj je otputovao. Ipak je njegov posjet Borna više uzrujao nego li je on to sebi htio priznati i potrajalo je više dana, dok je opet našao svoju duševnu ravnotežu.

Nadođe 10. rujna. Nove slike stajališta odsjevale sa crkvenih zidova i svagdano su nanovo duhovno saziđavale pobožne redovnike. Svi su zavoljeli slikara, a iza kompletorija slijedila je uvijek kratka molitva za umjetnika križnoga puta.

Gvardijan sjeđaše skupa sa ocem Celestinom i ocem Augustinom.

»Još pet dana«, reče gvardijan, »tada se mora odlučiti, da li je san bio više nego utvare lutajućih misli.«

»Teško je zamisliti, da jedan tako sasma zdrav čovjek kao slikar, kroz malo dana bude mrtvac«, reče otac Augustin.

»Ja ga jučer zapitah, da li osjeća kakav znak, a on mi odgovori smješeći se: »U čitavom mojem životu nije takova snaga strujala kroz moje žile kao upravo sada. Najradije bih se uspeo na brdo i sa najvišeg vrhunca kliktao od životnog veselja.«

»Da se nenadano strovalite i da se san ispuni«, pripomenuh.

»To ne, ja to Bogu prepuštam«, odgovori on mirno.

»Već je mnogoga nagla srčana kap otela životu«, reče otac Celestin. »Sjetite se brata Paulina.«

»Ja sam zbilja znatiželjan«, reče gvardijan. »Nema ni najmanjeg znaka.«

»Počekajmo«, reče otac Celestin. »Ja ne dvojim, da će se san uistinu ispuniti.«

Ni Born nije dvojio.

Tri dana prije kobnog 15. rujna još se je zadnji puta ispovjedio, molio je pobožno križni put i pošao u svoju ćeliju. Ispovijed njegova života bila je gotova, umotana u papir, na kojem je bilo ime gvardijana. Pokraj toga bio je list za njegovog brata. Gvardijan ga je imao predati odmah iza njegove smrti. U listu je molio za oproštenje za svu žalost, koju je nanio obitelji. Odrekao se je svoje baštine i prepustio bratu, da udijeli samostanu koju darovnicu. On bijaše posve miran, da, tako veselo raspoložen, da nije sam sebe razumio.

»Zar nije to isto«, pitaše sam sebe, »kao da bih bio u tamnici i čekao, da se izvrši smrtna osuda? Kako samo mogu biti tako veseo?«

(Nastavit će se)

GOSPINO UZNESENJE I KRUNJENJE

Uznesena je Marija na nebo. Raduju se anđeli, hvaleći blagosivljaju Gospoda.

(Liturgijska molitva.)

Zvonovi veselo zvone,
Narod svud zanosno slavi,
Veliku Gospu saziva,
Majku nam divne ljubavi.

Pune sve crkve se Božje,
Molbe se dižu sad svete,
Pjesme iz srca dubine
Majci nam našoj sad lete.

Ophodi dugi se nižu,
Narod sav hrli Mariji,
Onoj, što satrla glavu
Crnoga pakla je zmiji.

Svaki ju sinovski moli,
Svaki za milost ju pita,
Svaki sred potreba svojih
Majci pun vjere sad hita.

Nikoga Majka ne tjera,
Svakoga rado sveđ sluša,
Sretan tko njojzi dolazi,
Mirna će biti mu duša.

Prošle su eto sve patnje,
Prošle su eto sve boli,
Majka što naša na ovoj
Zemskoj je imala doli.

Kraljicom neba i zemlje,
Majkom nam svake miline
Vjernik je ushićen zove
Tužne sred ove doline.

Hvale Svevišnjemu šalje,
Majku što takvu nam dade,
Koja sve rane nam duše
Liječiti može i znade.

Vjerni naš narod je jošte
Kraljicom zove Hrvata,
Ona nam sidro je spasa,
Rajska nam otvara vrata.

Zvonovi veselo zovu,
Narod svud zanosno slavi,
Veliku Gospu saziva,
Majku nam divne ljubavi.

Ante Belanić.

RAVNODUŠNOST SV. VINKA PAULSKOGA

Sv. Vinko Paulski bio je pretrpio osjetljiv gubitak u dobrima svoje kongregacije. O tome je izvijestio jednog svog prijatelja ovako: »Ne mogu, a da ti, kao našemu odanom prijatelju, ne saopćim gubitak što ga pretrpjesmo ,i to ne kao neko zlo, koje nas je snašlo, već kao dobročinstvo, koje nam je Bog iskazao, eda nam tako pomogneš njemu se zahvaliti. Ljubežljivošću i dobročinstvom nazivam žalosti koje nam šalje ,napose kad ih dobro primamo. I jer je Njegova neizmjerna dobrota odredila ovaj gubitak, učinila je da je primimo sa savršnom i potpunom ravnodušnošću, i, usudujem se reći, s takvim veseljem, s kakovim bismo bili primili bilo koji sretan događaj.«

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Odlazak hrvatskog hodočašća u Svetu Zemlju. Dne 10. srpnja otputovali su iz Zagreba pod pokroviteljstvom nadbiskupa-koadjutora dra Stepinca hrvatski hodočasnici njih preko 50 za Svetu Zemlju. Ovogodišnje hrvatsko hodočašće ima svečano obilježje budući će ovom prilikom biti u Jerusalemu posvećen po preuz. dru Stepincu hrvatski narodni oltar, što ga podigoše svojim doprinosima Hrvati na čast svoga jeruzalemskog mučenika bl. Nikole Tavelića. Posveta će se obaviti dne 25. srpnja, dakle na blagdan prvog jeruzalemskog biskupa, sv. Jakova apostola. A da se istakne jednodušnost i bar duhovna prisutnost ostalih Hrvata, kojima nije bilo moguće osobno putovati u Kristovu domovinu, hodočasnici sobom nose do 100.000 potpisa nas koji ćemo se iz domovine duhom u te dane prenijeti u Svetu Zemlju. Taj će se dan također i u našim crkvama obaviti crkvene pobožnosti da se i na taj način istakne važnost tog čina i da se postigne što obilniji Božji blagoslov nad katoličkom Hrvatskom. Hodočasnici će na putovanju i u Palestini proboraviti oko mjesec dana, te posjetiti mjesta koja su posvećena Isusovom prisutnošću.

† **Dr. Anton Bonaventura Jeglič.** Dne 2. srpnja izgubila je katolička Slovenija svog najvišeg sina. Toga je naime dana preminuo u cistercitskom samostanu u Stični u 88 godini života naslovni nadbiskup dr. Anton Bonaventura Jeglič, koji se je radi starosti god. 1930. odrekao časti ljubljanskog biskupa, poslije nego je na tom mjestu proveo 32 godine. U tako dugom tijeku svog biskupovanja ispunio je doista svu dužnost revnog i svetog nadpastira. I ne samo da je savjesno vršio svoje biskupske dužnosti, nego je također bio uvijek pripravan da u bilo kojoj službi zamijeni dušobrižnika i u najmanjim i najnepristupačnijim seoskim župama. Napose je u vrijeme svojih kanonskih pohoda rado propovijedao i ispovijedao iskorištavajući svaku priliku da svoju duhovnu djecu duhovno odgoji i podigne. No istakao se je također kao naučni i pučki pisac izdavši nekoliko djela, koja će i nadalje moći da posluže vjernicima kao odlični savjetnici u produbljivanju svog znanja prema evanđeoskim načelima i u obogaćivanju svoje duše kršćanskim krepostima. Nije zapuštao niti opći prosvjetni a i politički rad, te ga zato Slovenci mogu ubrojiti među prve svoje sinove, koji su ih nacionalno nastojali osvijestiti. Ljubljana, a i cijela Slovenija dne 5. srpnja priredili su mu sprovod kakav je doista zaslužio. Uz sve slovenske biskupe našlo se je tu također više hrvatskih biskupa, a također svjetovne vlasti. Velikom biskupu mir u Kristu i trajna uspomena!

Zabranjen katolički omladinski savez u Njemačkoj. I u inostranstvu dobro je poznat njemački katolički omladinski savez, u koliko je to jedna omladinska organizacija, koja je u sebi udruživala srednjoškolsku i akademsku omladinu i koja je već donijela tolike znatne rezultate na polju formiranja katoličkih inteligenata i na polju daljnih njihovih katoličkih uspjeha u životu. Međutim nedavno je tu organizaciju, koja nosi naziv »Neudeutschland«, dao raspustiti würtemberški ministar unutrašnjih djela. Čitav je ujedno inventar saveza sekvestriran, te svaki pokušaj slične organizacije unaprijed zabranjen.

Misijski rad u Bengaliji. Katolički se je život u Bengaliji do danas veoma lijepo razvio, a postoji opravdana nada da će se on sve bolje razvijati. Posebna je zasluga to belgijskih isusovaca, a tamo također rade hrvatski i slovenski isusovci. Napose se u Kalkuti ističe blagoslovno djelovanje katoličkih zavoda. Tako samo zavod sv. Franje Ksaverskoga broji preko tisuću pitomaca. U Kalkuti također izlaze tri katoličke novine, koje zadovoljavaju sve intelektualne i vjerske potrebe katolika Bengalije.

Švajcarska protiv komunizma. U zadnje vrijeme došlo je u Švajcarskoj do više izjava i zaključaka koji dokazuju da ta zemlja ne želi da bude plijen komunizma. Govoreći o tome nedavno senator Lemery u jednom članku ženevske »Tribune de nations«, on upozoruje da je Švajcarska, prva demokratska zemlja i kolijevka demokracije, odlučno ustala protiv komunističke najezde. Doskora u toj zemlji idealne slobode ne će biti ni traga komunističke opasnosti. Zanimivo je da je ofenziva protiv komunizma započela upravo u francuskom dijelu zemlje, dakle se ne može reći da je na to djelovao duh onih susjednih zemalja, koje imaju autoritativne režime. Tako je istinska demokracija Švajcarske dala primjer ostalim evropskim zemljama, kako im je stajati na straži i obrani od barbarskoga komunizma.

Uspjeh zatvorenih duhovnih vježba u münsterskoj biskupiji. Njemačke novopoganske navale najjače se ističu u münsterskoj biskupiji, kojoj je inače na čelu odlični biskup mons. von Galen. On je ovih dana objavio izvještaj o pokretu zatvorenih duhovnih vježbi u svojoj biskupiji. Tamo se, između ostaloga, udomaćio običaj da svi mladenci prije vjenčanja obave zatvorene duhovne vježbe. U zimsko su pak vrijeme održani posebni tečajevi za seljake, točno prema želji sv. Oca, da se za svaki stalež drže posebni tečajevi.

Svjetska izložba u Parizu i katolički život. Francuski su se katolici afirmirali bili svojim paviljonom još god. 1931, prigodom kolonijalne izložbe u Parizu, a sudjeluju također sada prigodom tamošnje svjetske izložbe. Francuski su biskupi bili pozvali sve katolike da dobrovoljnim prilozima ostvare izgradnju katoličkog paviljona. On je sada već gotov i svečano otvoren. Prikazuje cjelokupna nastojanja katolika oko promicanja vjerskoga života. Paviljon je i s vanjske strane veoma ukusan, a za nj je ukupno potrošeno tri milijuna franaka.

Zatvorene duhovne vježbe u Čehoslovačkoj. U zadnje vrijeme na raznim poljima katoličkog reda i života u Čehoslovačkoj opažaju se vidni uspjesi. Jedan od osobitijih jest razvitak zatvorenih duhovnih vježbi. Tako je prošle godine obavilo zatvorene duhovne vježbe 8.800 osoba. Većina bili su muškarci. A povećao se je također broj kuća za duhovne vježbe. Njihov broj danas iznosi 45.

Veliki Petak u državi Teksas. Guverner sjeveroameričke države Teksas izdao je za Veliki Petak ove godine naredbu o počinku radnika. U naredbi između ostaloga kaže: »U ovim časovima, koji su posvećeni uspomeni na najveću žrtvu našeg Spasitelja moramo se svi sjetiti ove žrtve, kojom je bilo otkupljeno čovječanstvo. Njegova muka će ovaj dan donijeti nama blagoslov i blagostanje, ako mi vjerujemo i molimo se. Radi toga naređujem da na Veliki Petak prestane svaki rad od 12 do 15 sati.

Ovogodišnje tijelovske procesije u Njemačkoj. Ove se je godine opazilo da su tijelovske procesije u svim njemačkim gradovima bile uspjelije po broju vjernika nego prošlih godina. Tako je u Berlinu išlo u procesije do 20.000 vjernika. U Münchenu ih je bilo oko 18.000. Slično u Kölnu, Düsseldorfu i drugim gradovima, te se može reći da je učestvovanje ove godine bilo za 50% veće nego prošlih godina.

Što sve ljudi govore! U posljednje vrijeme u Njemačkoj uz ostale objede i klevete proti katolicima često se čuje i čita i ta kleveta da katolička Crkva šuruje

s boljševizmom. I to poslije nego je, uz ostalo, tu skoro Sveti Otac izdao znamenitu i snažnu svoju encikliku o bezbožnom komunizmu, koji u Rusiji bere već na veliko svoje žalosne plodove.

Državne i katoličke škole u Francuskoj. Rektor katoličke univerze u Lyonu mons. Lavallée održao je nedavno predavanje o stanju »slobodne« t. j. katoličke nastave u Francuskoj. Prema toj statistici od 5,500.000 osoba, koje polaze osnovne, srednje i visoke škole, oko 1,200.000 ih polazi katoličke škole. Od toga oko 1 milijun pohađa osnovne škole, oko 170.000 srednje, nešto preko 5000 katoličke univerze, a ostatak se nalazi u tehničkim i stručnim kat. školama. Za svih ovih 1,200.000 učesnika, kojih školovanje stoji godišnje oko miljardu i pô franaka, Francuska, ta razvikana zemlja jednakosti, ne troši ni jednoga centima.

Utješne vijesti iz belgijskog Konga. Pokret, zapravo zanos za prelaz na katolicizam razmahao se je neobično u belgijskom Kongu. Toliko da svećenici i ostali misionari ne mogu dospjeti da priprave sav taj narod na krštenje. Od 14 milijuna stanovnika već ih je preko 1,500.000 katolika, a malo manje od toga katakumena, t. j. onih koji se pripravljaju na krštenje.

KALENDAR GOSPINE KRUNICE ZA G. 1938.

Kroz kratko vrijeme izaći će iz štampe ovaj naš kruničarski kalendar, koji je već prvom svojom pojavom pred četiri godine bio stekao simpatije kod naše publike, tako da je kroz ovo vrijeme svake godine rasla njegova naklada radi novih potraživanja. I za novu godinu 1938. bit će još više uvećan broj kalendarskih egzemplara. Činjenica, da je uredništvo kalendara uspjelo priširiti kalendarsku tiražu, razumljiva je iz toga, što su u kalendaru zastupani brojni i vrsni saradnici, koji se ističu vrijednošću svojih savremenih sastavaka. I u ovom novogodišnjem kalendaru njihov broj je još odličnije zastupan.

Cijena Kalendaru Gospine Krunice ostaje ista kao i do sada, t. j. samo Din 10 po komadu (i jedan dinar za poštarinu). Kalendarski povjerenici za svakih 10 raspačanih komada dobivaju na dar jedan komad.

Ovom prigodom ponovno molimo sve prošlogodišnje kalendarske dužnike da nam što prije pripošlju zaostalu pretplatu. Ova naša pripomena odnosi se na sve dužnike bez razlike, a posebno na one naše kalendarske povjerenike, koji su također zaostali isplatom. Većina njih su tu svoju dužnost već izvršili, ali ima ih još priličan broj, kojih se tiču ove riječi.

Duhovnici i upravitelji naših kruničarskih društava moraju si dati malo truda da se kod njihova članstva uz širenje društvenog glasnika (»Gospina Krunica«) raširi što veći broj i Kalendara Gospine Krunice. Ako baš svaki član i članica ne mogu nikako biti posebni pretplatnici, onda neka ih se više složi zajedno, na pr. dvoje ili troje za jedan broj kalendara, pa stvar ne će biti teška. Zar se to ne može? O, da uz malo, malo dobre volje! Uvjereni smo ,da će se to i provesti u djelo, pa da vidite čudo od toga uspjeha!

Uredništvo i uprava
KALENDARA GOSPINE KRUNICE
Zagreb — Maksimir. Kažotićev trg 4.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

NA PRVO HRVATSKO KRUNIČARSKO HODOČAŠĆE U LURD!

(Od 3 do 13 listopada 1937)

Kako smo već javili, namjera nam je, da ove godine povedemo prvo hrvatsko kruničarsko hodočašće u Lurd i to ne sada kada u Lurdu vlada žega i vrućina već u onom lijepom, tihom, blagom mjesecu listopadu, koji je na osobiti način posvećen Kraljici presv. Krunice. U onom dakle Marijinom mjesecu poći ćemo u Lurd, da tu od naše Nebeske Majke, Kraljice presv. Krunice, s njezinom najmilijom molitvom i za nas najmoćnijom prosimo potrebne milosti.

Prosit ćemo, ne samo za sebe, već i za naš dragi hrvatski mukotrpni narod da ga Kraljica presv. Krunice oslobodi od svih onih nevolja i bijeda koje ga muče i tište.

Ovo naše prvo hrv. kruničarsko hodočašće povezujemo sa onim svetim bojem protiv kletve i psovke, što ga je zagrebački obljubljeni natpastir koadjutor Dr. Alojzije Stepinac poveo od 4 srpnja do 3 listopada. Kao što u ovaj sveti boj, koji se vodi za spasenje i sreću hrvatskog naroda prema želji preuzvišenog nadbiskupa, treba da pohiti cijeli hrvatski narod, tako možemo slobodno da kažemo, da se ovom našem hodočašću po mogućnosti treba da pridruži cijeli hrvatski narod. Dakle neka ne bude biskupije, neka ne bude župe koja se ne bi pridružila ovom našem hodočašću kojemu je cilj spasenje i sreća hrvatskog naroda. Francuzi su u sličnim prigodama znali povesti u Lurd do 70.000 vjernika, i plod je takvog hodočašća snažno osjetio.

Uvjereni smo da će se i naš dragi hrvatski narod u što većem broju pridružiti ovom prvom hrvatskom kruničarskom hodočašću u Lurd i cijelom svijetu kazati da je on Marijin narod, da je on »Kruničarski narod«!

Nekoji su već tražili informacije te smo veseli da ćemo im naskoro poslati program našeg hodočašća. Naš program, kako smo već javili bit će uređen prema francuskom kruničarskom hodočašću, koje se broji među najveća i najljepša lurdska hodočašća.

Naši hodočasnici imat će prilike da kroz samih 10 dana razgledaju sve znamenite gradove koji se nalaze na putu u Lurd i natrag i da se po više sati zadrže u dotičnim gradovima.

Svi oni koji se namjeravaju pridružiti našem hodočašću, neka se obrate na:

Vodstvo
Za prvo hrvatsko kruničarsko hodočašće u Lurd.
Zagreb — Kažotićev trg 4. Maksimir.

NAŠI DOPISI

BEDNJA. Posveta Kruničarskog barjaka. Na 27. svibnja ove godine, održala se kod nas lijepa svečanost. Kruničari naime i kruničarke nabavili su prekrasan svoj društveni barjak Kraljice presv. Krunice, koji su nam umjetnički izradile č. ss.

Kruničari u Bednji sa svojim duhovnikom prigodom blagoslova kruničarskog barjaka

milosrdnice sv. Vinka. Na prvoj strani barjaka je namaljana originalna slika Kraljice presv. Krunice. Gore iznad slike izrađena su slova: Kruničarsko društvo u Bednji, osnovano 1936. god. Ispod slike: Kraljice presv. Krunice, moli za nas. Na drugoj strani je križ, kalež sa sv. Hostijom te liljani bijeli. Mnogo smo se radovali tomu danu, te molili našu dragu Kraljicu, da nam što ljepše uspije, te da ih što više prigrli pod svoje okrilje. Dan je bio topao i blag, kao da se i sam raduje toj krasnoj svečanosti.

Mnogo smo zahvalni č. oo. Dominikancima, da su prigodom sv. misija ustanovili to lijepo društvo, koje je marno radilo na pomoć vlč. g. župnika i vlč. g. kapelana, da smo uzmogli nabaviti simbol našeg kruničarskog društva.

Sama svečanost obavila se na Tijelovo u pola 9 sati prije podne. Zavijeni barjak donijele su u crkvu djevojke kruničarke pred glavni oltar. Zatim je došla kuma barjaka mil. g. Emica Globočnik, majka vlč. g. župnika u pratnji predsjednice kruničarki i nekojih kruničara i kruničarki. Zatim je g. kuma razvila barjak. Sada je vlč. g. župnik održao prigodnu dirljivu propovjed, da su mnogi proplakali. Iza propovijedi slijedio je sam čin posvete, koji je isto obavio vlč. g. župnik. Na koru je društvo kat. mladića na svojim društvenim instrumentima odsviralo kruničarsku himnu: »Kraljice Krunice«... uz pobožno pjevanje ostalih kruničara i kruničarki.

Zatim je slijedila Tijelovska procesija sa Presvetim. Iza neba pod svojim novim društvenim barjakom u uzornom redu išli su kruničari i kruničarke uz pjesmu i molitvu presv. Krunice.

Radujemo se da je ta svečanost lijepo uspjela. Zahvaljujemo se Kraljici Presv. Krunice, koja nam je izmolila tako krasno vrijeme i uspjeh. Obećajemo Joj, da ćemo svoje kruničarske dužnosti revno i marljivo izvršavati i slijediti Ju. Kraljice Presv. Krunice moli za nas!

Pavica Žimbrek, kruničarka.

ZAGREB — MAKSIMIR. Prva Pričest Malih Kruničara. Došao je dan tako željno očekivani — dan Spasova. Dječja srca zakucala su jače nego ikada do sada. Veselju nije bilo kraja.

Već rano u jutro ustala su ta draga djeca da se što svečanije spreme za dolazak onoga, koji čeka njihovo obećanje, da će mu kroz cijeli život vjerni biti. U 8 sati u jutro došli su pod vodstvom svojih revnih učitelja i učiteljica.

U crkvi oltar, tišina i dječja odjeća, sve je to pokazivalo da se očekuje dolazak nekog velikog dostojanstvenika. Sv. Misa je počela. U crkvi se je osjetio raj. Iz tih malenih ustiju čuo se je tihi šapat molitve, sve do svršetka sv. mise.

Napokon zazvoni zvonce i navjesti dolazak onoga za kim su toliko težila ta malena srca. U uzornom redu klecala su ta draga dječica do oltara Gospodnjega, vraćala su se na mjesto sa punim i osvojenim srcem od Krista. Sreća koju su

Mali Kruničari prvopričesnici iz Maksimira

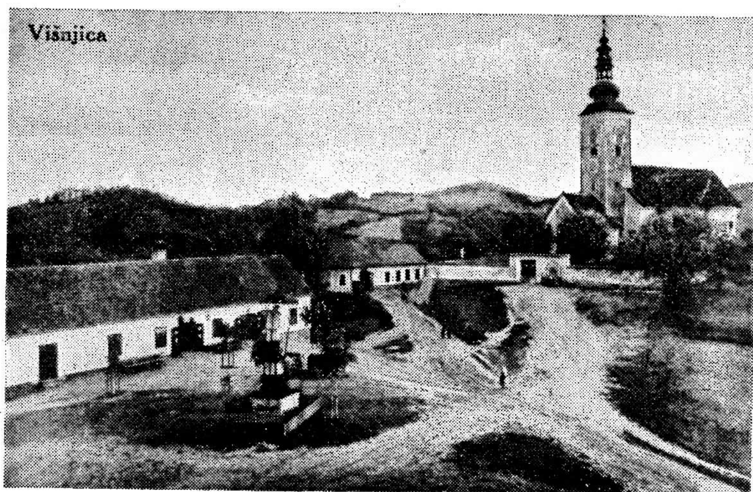
osjetili primitkom dragoga Spasitelja, odrazivala se je na njihovim licima koja su se i sada smješila dragom Spasitelju. A da bude još svečanije i veselije pristupili su i roditelji k stolu Gospodnjem.

Sada djeca formirana u povorki krenula su sa glazbom preko kolonije u školu, gdje im je svima priređena južina, poslije južine i malo čavrljanja pošli su na mjesto određeno za slikanje, a poslije toga kući sa srcem punim mira kojega jedino može Krist dati.

Poslije podne davalo se je kino vjerskog sadržaja tako da se djeca što više razvesele i da im do groba ostane uspomena na najljepši dan njihovog života.

Stipčić Ljerka, tajnica.

VIŠNJICA — Svete misije od 11 do 18 travnja. U našoj župi nijesu nikada bile misije. Mi svi rado dolazimo u crkvu i slušamo riječ Božju, pa kad nam je naš

Pogled na Višnjicu sa župskom crkvom

župnik Janeš Josip navijestio da će biti misije, odmah svi odlučismo nijednu propovijed ne ostaviti. Ono što smo dugo očekivali napokon se ispunilo, pa smo ugledali po prvi put naše drage oce, o. Luja Matijacu i o. Jordana Viculina.

Gospodine velečasni, mogu vam javiti da su se u našoj župi svi ispovjedili i s Bogom dragim pomirili. U nas nema teških grijeha pa se zato narod često ispovijeda i rado Bogu moli.

Još vam mogu javiti, gospodine velečasni, da su nam gospoda misionari ostavili najmiliju i vječitu upomenu to jest Bratovštinu sv. Krunice. Mi je svi molimo i prije, ali sada ćemo još više, ta sada smo bratimi i sestrime presv. Krunice. I veliki nas je broj do 750, taj se broj sve više širi. Sada se skoro i ne čuju psovke, kletve, nepristojne besjede ili šale, sada se svugdje hvali Bog i njegova presveta Majka Marija.

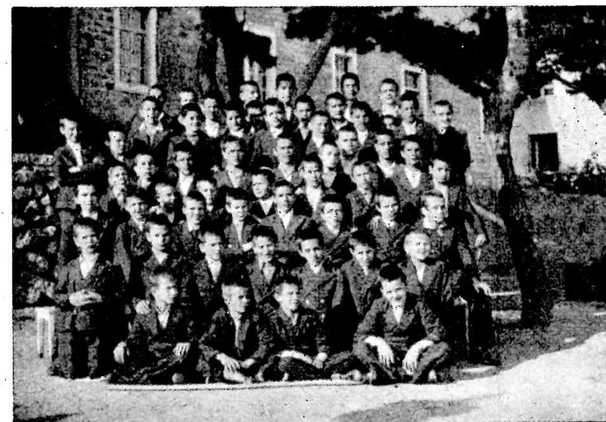
Dani svetih misija ostat će nam neizbrisivi, sjeme posipano urodit će stostrukim plodom, a to će sve isposlovati Majka Marija po molitvi svete krunice!

B. K. — Kruničar.

DJELO SV. DOMINIKA

Dragi naši prijatelji,

i vi članovi trećega Reda i vi članovi različitih kruničarskih društava kao i ostali prijatelji Dominikanskog Reda, sigurno jako ljubite naš Red i želite mu dobro. Sigurno Vas veseli svaka vijest o njegovu radu i napretku. I, Bogu hvala, naš Red lijepo radi i napreduje kod nas. Nekoliko naših otaca tako lijepo i plodnosno djeluju kao misionari po svim našim krajevima, drugi na polju duhovnih vježba posvećenim osobama i narodu, drugi kao voditelji društava na polju Katoličke Akcije, drugi na polju odgoja u konviktima i gimnaziji, drugi kao profesori na bogoslovijama ili katehete na pučkim i srednjim školama, drugi kao urednici ili suradnici na polju katoličke štampe, drugi kao propovjednici, ispovjednici u samostanima, svi kao apostoli presv. Krunice. Vidite, široko je polje

Dominikanski pitomci-kandidati na gimnaziji u Bolu na Braču

našega rada, a šire nam se još uvijek otvara. Svugdje nas traže. A vi znate, da je naš Red posebno misionarski Red, pa i danas preko 1000 dominikanaca radi u misijama među poganima. Nažalost nijedan hrvatski dominikanac nije tamo u misijama ,ali moramo čim prije ostvariti davnu želju i vašu i našu, da i mi imamo svojih misionara među poganima.

Ali kako ćemo udovoljiti svim svojim potrebama, potražnjama i željama? Jedino tako ako budemo imali što više novog i dobrog naraštaja. Sigurno će Vas interesirati, kako stojimo u tom pogledu. Evo da Vas obavijestim. Na Bolu u nižim razredima imamo 50 pitomaca, u Dubrovniku II u višim razredima 17, a u novicijatu i klerikatu u Dubrovniku I i inozemstvu 24. Ne možemo reći, da je to slabo, ali ni izdaleka ne toliko, koliko trebamo. A i ovih 90 u današnje teško doba odgajati i uzdržavati, vrlo je teško. A osobito me duša boli, kad moram odbiti molbu mnogog dobrog i vrijednog đaka, da ga primim u sjemenište, jer je siromašan, pa

ne može da plaća ni onaj mali sitni mjesečni doprinos, koji tražimo od naših kandidata.

Dragi naši prijatelji! Zar ne bi Vi u svojoj ljubavi nešto htjeli žrtvovati za odgoj našeg pomlatka? U to ne sumnjam. Pa evo ovim otvaram, u našoj dragoj »Gospinoj Krunici«, baš u mjesecu posvećenu sv. ocu Dominiku, kada će vaša ljubav prema sv. Ocu sigurno još više raspaliti Vašu ljubav prema našem Redu, ovu rubriku i ovo »Djelo sv. Dominika« za pripomoć i odgoj dominikanskog pomlatka u našim stranama. U njoj ću Vas obavještavati o našem pomlatku, o njegovim potrebama, o dobrotvorima i prinosima za njihova uzdržavanja, a gdje ću Vam izreći i toplu hvalu za svaki i najmanji prilog i pomoć u novcu ili naravi i zazvati blagoslov Božji i sv. Oca Dominika na Vas. Za sada pretstavljam Vam svoje najmlađe. Vidite li ih na slici. To su naši prošlogodišnji pitomci na Bolu. Zar ne, lijepa kita? Mogu Vam priopćiti, da neki od njih imadu dobre tate i mame, ne rođene već one, koji ih uzdržavaju. To ću Vam drugi put priopćiti. A sada Vas samo jedno molim: evo domala se otvara škola. Ne bi li u svojoj sredini našli koje dijete dobro, pobožno i zdravo, koje je svršilo pučku školu ili koji razred srednje škole, u kojemu bi pobudili dominikansko zvanje i poslali ga u naše pitomište? Ako je slučajno siromašno, ne bi li Vi uzeli skrb za njegovo uzdržavanje ili našli mu dobrotvora ili dobrotvore, koji bi mjesečno za nj nešto doprinosili? Eto, to je što od Vas prosim ovoga puta. A naravno, da svagda, a osobito ovog mjeseca, preporučam svu provinciju, a osobito njezinu mladež, u Vaše tople molitve, da je sv. O. Dominik napuni svojim žarkim apostolskim duhom.

Sve vas toplo pozdravljam i zazivljem na Vas obilni blagoslov sv. O. Dominika.

O. ANĐELKO POSINKOVIĆ,
provincijal.

Svi dopisi neka se šalju na: Dominikanski Provincijalni Ured, Split, Hrvojeva 2. — Ček. račun Pošt. Šted. u Zagrebu 38.236. Isti daje sve potrebite informacije.

DOMINIKANSKI KONVIKT »KAŽOTIĆ« ZAGREB — MAKSIMIR.

U konvikt primaju se zdravi đaci, dobra vladanja, koji kane pohađati koju srednju školu u Zagrebu. Položaj zavoda je idealan, u blizini parka Maksimir i najnovije realne gimnazije. Vlastita bašta. Hrana odlična i obilata. Disciplina. Individualan odgoj. Roditeljska briga. Duboka svijest odgovornosti. — Zavod vode oci dominikanci.

Tražite prospekte na gornji naslov!

DOMINIKANSKA NIŽA KLASIČNA GIMNAZIJA BOL OTOK BRAČ

Već nekoliko godina Dominikanci imaju svoju nižu gimnaziju s pravom javnosti na Bolu. Uz gimnaziju imaju konvikt za eksterniste i svoje malo sjemenište (pitomište). Kroz kratko vrijeme svoga opstanka uspjehom u školi i odgoju zavod je stekao glas jednog vanredno dobrog i solidnog zavoda. Ovogodišnji uspjeh u školi bio je 83%. Ove godine je obogaćen novom divnom gimnazijskom zgradom. Položaj zavoda je idealan, na samoj obali morskoj ,okružen tamarišom i borovima, sprijeda i sa strana divne plaže, prostorije okrenute suncu pune svijetla i zraka, hrana obilna i zdrava, odgoj roditeljski, razonoda raznolika: more, igrališta, planinarenje (pod Vidovom gorom), pravo lječilište. Roditelji, koji strepite nad svojom djecom radi uspjeha u školi i u odgoju, povjerite ga bez bojazni ovome zavodu. Tražite prospekte i informacije na: Dominikanski konvikt, dotično Dominikansko pitomište, Bol otok Brač.

Prijatelju »Gospine Krunice«, tvoj ti glasnik dolazi svaki mjesec kao stari znanac da ti govori o najljepšoj pobožnosti prema nebeskoj Kraljici, a što si ti učinio za taj glasnik?

Da li redovito i na vrijeme šalješ pretplatu?

Koliko si novih pretplatnika našao?

Da li u svojoj okolini daješ glasnik na čitanje?

Sjećaš li se glasnika od vremena do vremena barem sitnijim darom?

IZDANJA NAKLADE »ISTINA«

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti — bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . D 10

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti** — Život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. Otmjen sadržaj i sprema . . . . D 16

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8°, strana 246 . . . D 50

F. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda,** osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 236 . . . . . D 40

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki, život novog sveca Dominikanskog Reda** . . . . . D 15

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . D 43

M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine** . . . . D 3

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** . . . . D 15

Romano Guardini: **Sveti znakovi** . . . . . . D 5

Dr. V. Mut: **Naprijed sa križem** . . . . D 8

J. Maritain: **Anđeoski Naučitelj** . . . . D 25

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade »ISTINA«

Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.